

og de bedste Kanoner, De skulle søge det Skyts og de Mænd, der bedst ere egnede for Forterne, saa faae De Noget, der er godt. For mig er der derfor ingen Tvivl om, at vi skulle beholde den Ordning, vi have; saa beholde vi vort gode Søofficerkorps og vort gode Artillerikorps, og baade en fornuftig Betjening af Søforterne og en god Besætning paa Flaaden.

Derfom de Herrer havde stillet deres Vædringsforslag paa en helt anden Maade, derfom De kun havde stillet Forslag om Noget, der skulde vedrøre Ordningen af Kommandoforholdene, derfom Forslaget ikke var gaaet ud paa, at det Personale, der skal gjøre Tjeneste paa Forterne, skulde gaa over fra at være specifikke Artillerister til at være Søofficerer, men de kun havde forlangt en fælles Overbestyrelse, eller at Søforternes Overbestyrelse skulde henlægges under Flaaden, saa havde Sagen stillet sig ganske anderledes. Se, det var et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det aldeles utvivlsomt maa erkjendes, at meget store Grunde kunde tale derfor, om der endog saa kan anføres meget store Grunde derimod. Saaledes foreligger Forslaget imidlertid ikke nu; men havde det foreligget saaledes, saa havde det maaske været tvivlsomt, om man ikke der til kunde have stillet sig noget anderledes. Jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at, om jeg endtilfulde erkjender, at det under mange Forhold har en stor Betydning at have en saadan fælles Overkommando for Søforterne, Torpedovæsenet og den mindre Flaadeafdeling, som jeg antager under Krigsforhold vil blive knyttet nærmere til Søforterne, saa kan jeg dog ikke tro, at denne Betydning er saa overordentlig stor, som den meget ofte gjøres til. Betydningen deraf er ganske vist den, at der fra første Hærd kan arbeides efter en bestemt gjennemtænkt Plan, og at man i Lide kan ordne Alting i Overensstemmelse med denne Plan. Jeg maa nu sige, at jeg tror, at dette sker alligevel. Jeg har fra den Virksomhed, jeg tidligere har havt, aldrig sporet Andet, end at det er gaaet overordentlig let at faae det nødvendige Samarbejde i Stand mellem Søforterne, Torpedovæsenet og Flaaden, og nu, da Krigs- og Marinebestyrelsens Anliggender ligge paa een Haand, er det en Selvsølge, at det maa gaa saa meget lettere. Medens den fælles Overkommando har den Betydning, jeg har ansøgt med Hensyn til Forberedelsen, overvunderer man derimod Betydningen deraf i Tilfælde af en Kamp. Jeg skal i denne Henseende minde dem om, at der jo engang har været et Tidspunkt, hvor der leveredes en Kamp paa Rheden, og hvor der over Forterne og Dele af Flaaden, om end en større Del af denne var forstøjet, var en fælles Kommando. Det var den 2den April 1801. Men jeg har aldrig kunnet efterspore, at Alfert Fischer, som havde Overkommandoen, har givet anden Ordre end denne ene: „Gjør Tert Bedste, alle Mand!“ og det var en

overordentlig fornuftig Ordre og efter min Overbevisning den eneste, han kunde give. Det er saa langt fra, at jeg bebrejder ham, at han ikke gav nogen anden Ordre, at jeg tværtimod mener, at den i sig selv var fornuftig, og at han, hvis han havde givet nogen som helst Ordre senere, vilde have blandet sig ind i Ting, som det var ham umuligt at bedømme. Han flyttede sin Stander fra „Dannebrog“ til „Solstein“ og derfra til „Trekroner“, men hvor han end var, kunde han kun se, hvad der foregik der, og det var ham umuligt at give nogen som helst Ordre med Hensyn til, hvad der skulde ske andet Steds. Jeg tror altsaa, at, naar man lægger alle disse Ting under en Admiral eller en General eller hvilken som helst Mand, vil han ingenstunde under en Kamp være i Stand til at kunne give nogen anden Ordre end denne ene: Gjør Tert Bedste, alle Mand! Jeg skal imidlertid sige, at, derfom man finder det rigtigt at gaa til en saadan Ordning, bliver jo Spørgsmaalet, hvem denne Mand skulde være. Det er mig ikke saa fuldstændig klart, at jeg er i Stand til at paavise, hvad der vil være den bedste Ordning; men jeg skal dog nævne Noget, der er af en negativ Natur, og det er, at der er en Ordning, om hvilken det er mig klart, at den bør det i det Mindste ikke være; det er den, om man lagde Overkommandoen i Hænderne paa den Admiral, som kommanderede Flaadens bevægelige Hovedstyrke. Han maa efter min Opfattelse aldrig være Kommandant paa Søbefæstningen. Derfom en kommanderende General midlertidig kaster sig ind bag en Fæstnings yderste Linier, bliver han jo ikke Kommandant, og hvorfor ikke? Fordi Kommandanten altid maa blive paa det Sted, hvor hans Virksomhed er; men den kommanderende General, der midlertidig har kastet sig ind i en Fæstning, maa være parat til, naar han skønner, at Diebliffet er det rette, til da strax at komme ud igjen. Paa samme Maade maa det gaa med den af Flaadens Admiraler, der kommanderer den aktive Hovedflaade i Sundet; han maa, naar han har været nødt til midlertidig at gaa bag Søforterne, ikke have Kommando over Søbefæstningen, fordi han maa være parat til at komme ud igjen, naar han finder Diebliffet gunstigt, og han maa derfor ikke have Kommandoen over en Befæstning, hvor han maatte blive, hvis han tillige var dens Kommandant. Hvem Kommandoen iverigt maatte blive betroet, er mig fuldstændig ligegyldigt, naar Valget blot iverigt bliver truffet efter det Hensyn, som for mig er det hovedsagelige, og det er, at naar det kommer til det alvorlige Diebliff, da alle disse forskellige Forsvarsmidler skulde bruges, man saa saa faa den rette Mand paa denne Plads; det er ligegyldigt, om det er en Admiral, en General, en Oberst eller en Kommandør, men det skal være en Personlighed, og den Personlighed, der af alle er den mest egnede dertil; derfor vil man i